

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613875456.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

»De er meget lunefuld, Emilie,« sagde han tilsidst, »De ligner« - »Hvad ligner jeg, Adalbert?« - »Hine Foraarsvinde, der smigre os et Øieblik, men paa hvilke man dog aldrig ret kan stole.« - »Det er den gamle Klage,« sagde Emilie pludselig alvorlig, »man beskylder os for Ubestandighed og Vægelsind, man fordømmer os, uden at høre vort Forsvar, og dog kan vel denne Sag, ligesom de fleste, sees fra 106 to Sider.« - »Jeg kan virkelig her kun see den ene,« svarede Adalbert mismodig. »Mændene ere fordringsfulde,« blev Emilie ved, »de ere saa indtagne af dem selv, saa overbeviste om deres egen Uimodstaaelighed, at endog den alleruskyldigste Venlighed fra vor Side betragtes som Tegn paa Hylding og Underkastelse, og naar de saa finde dem skuffede i deres overspændte Forventninger, da skulle vi bære Skylden, det falder af sig selv.« - »Og hvis jeg havde haabet, at De nærede nogen Godhed for mig, er De da saa ganske uskyldig deri, Emilie?« - »Fordi en Mand til en vis Grad behager os,« vedblev Emilie, »eller fordi vi af Grunde, der maaskee aldeles ikke vedkomme hans Person, søge hans Venskab, og fordi vi tilsidst, naar vi mærke, at han har misforstaaet os, trække os tilbage, ere vi derfor strafskyldige? Ere vi derfor grusomme og falske, som den fornærmede Egenkiærlighed da saa tidt finder for godt at kalde os? Jeg mener snarere, at det er vore ubeføiede Anklagere, der fortiene Dadel.«